

Τιμάται Λεπτῶν 10

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ ΚΑΙ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τιμάται Λεπτῶν 10

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'

Ἐν Ἀθήναις, (ΚΥΡΙΑΚΗ) 14 Νοεμβρίου 1893.

ΕΤΟΣ Α' — ΑΡΙΘ. 103

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
ΠΡΟΚΑΗΡΩΤΕΑ

Ἐν Ἀθήναις ..... φρ. 8.—
Ταῖς ἐπαρχίαις ..... " 8.50
Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ ..... φρ. χρ. 15.—
Ἐν Ῥωσίᾳ ..... ρούβλ. 6.—

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Gabriel Marc : ΛΙΟΔΕΤΤΗ, διήγημα. — Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΡΟΙ-
ΣΟΣ, μυθιστορία Καρόλου Μερουδέλ.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΟΔΟΣ ΠΡΟΑΕΤΕΙΟΥ ΑΡΙΘ. 10

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας «Πρὸς τὴν Διεύθυνσιν τῶν ΕΚΛΕΚΤῶΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤῶΝ, εἰς Ἀθήνας», διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν, γραμματοσήμων, χαρτονομισμάτων, τοκομεριδίων, συναλλαγμάτων κτλ. κτλ.

ΔΙΑ ΤΟΥΣ Κ.Κ. ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΣ
ΤΩΝ

ΕΚΛΕΚΤῶΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤῶΝ

Μετὰ 1 φυλλάδιον συμπληροῦται καὶ τὸ Ἔτος τῶν Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων.

Κατὰ τὸ δέκατον ἔτος ἢ δι' εἰσπρακτῶρων εἰσπραξίς καταγοεῖται ἐν Ἀθήναις, ταῖς Ἐπαρχίαις καὶ τῷ Ἐξωτερικῷ, πρὸς εὐκολίαν δὲ τῶν κ.κ. Συνδρομητῶν ἡμῶν, δεχόμεθα ΕΞΑΜΗΝΟΥΣ συνδρομὰς.

Ὅθεν, οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ ἐξακολουθήσωσιν ὡς συνδρομηταὶ καὶ κατὰ τὸ δέκατον ἔτος, παρακαλοῦνται θερμῶς, ὅπως ἀποστείλωσιν τὴν ἐξάμνηνον συνδρομὴν τῶν ἀπ' εὐθείας: «Πρὸς τὴν Διεύθυνσιν τῶν Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων ἐν Ἀθήναις», πρὸ τῆς ἐκδόσεως τοῦ Α' φυλλάδιου τοῦ Δεκάτου ἔτους, διότι, ἐν ἐναντίῳ περιπτώσει, θὰ εὐρεθῶμεν εἰς τὴν δυσάρεστον θέσιν νὰ διακόψωμεν, μετὰ λύπης μας, εἰς πάντας ἀνεξαιρέτως τὴν ἀποστολὴν τῶν Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων.

Ἡ Διεύθυνσις.

ΛΙΟΔΕΤΤΗ

(Διήγημα GABRIEL MARC)

Α'

Μοναχοκόρη ἀγαθοῦ χωρικοῦ ἢ Λιοδέττη ἐγεννήθη ἐν τινι χωρίῳ τῆς ἐπαρχίας Β'. Ἐδιδάχθη τὰ πρῶτα γράμματα κατ' οἶκον, μεθ' ὃ ἐξηκολούθησε τὰ μαθήματα ἐν τῷ σχολείῳ τοῦ χωρίου, μανθάνουσα νὰ ἀναγινώσκῃ καὶ νὰ γράφῃ, καὶ δεικνύουσα δια-

θέσεις παραδόξους, δυσαναλόγους διὰ κόρην τῆς ἐξοχῆς. Αἱ διηγήσεις τῆς ἱερᾶς ἱστορίας τῇ ἦσαν ἀρεσταί· ἐπεθύμει διακαῶς νὰ γείνη σοφῇ. Ἀλλ' αἱ ἀγελάδες δὲν βόσκουσιν, οὔτε φυλάσσονται μόναι, ἐνῶ ἡ Λιοδέττη δὲν εἶχεν οὔτε ἀδελφούς, οὔτε ἀδελφάς, καὶ μεθ' ὅλην τὴν καλὴν τῆς θέλησιν, τὴν ἐβλεπον συχνότερα νὰ ὀδηγῇ καὶ νὰ πηγαινῇ τὰ θρέμματα, παρὰ νὰ πηγαίνῃ εἰς τὸ σχολεῖον.

Ἡ διδασκάλισσα τοῦ χωρίου ἔλεγε συχνὰ εἰς τοὺς γονεῖς τῆς, ὅτι ἦτο ἀδίκον νὰ ἀφήσωσιν ἀπαιδεύτον κόρην τόσο καλὴν, τόσο εὐφυᾶ, ἥτις εἶχε τὴν φυσιογνωμίαν καὶ τὸ ὄφος μικρᾶς δεσποινίδος τῶν πόλεων. Ἄν καὶ ἀγροῖκος κατὰ τι, οὐχ ἦττον ἦτο λεπτοκαμωμένη, μεγάλους κυανοὺς ὀφθαλμούς καὶ μετὰ κόμην ξανθοχρουν. Παρὰ τὸ πλευρὸν τῶν συνομηλικῶν τῆς, χρώματος μελαγχροῖνου καὶ χονδροειδῶν, μετὰ παρειὰς ἐρυθρωπάς, ἡ φύσις τῆς ἐφαίνετο τελειοτέρα, ὡσεὶ εἶχεν ἀνατραφῇ ἐν τῇ πρωτεύουσῃ. Δύστροπος καὶ δειλὴ, πάντοτε διέτριβε μόνη. Αἱ συμμαθήτριάς τῆς, πᾶσαι ἀνεξαιρέτως, τὴν ἀπέφευγον. «Εἶνε πολὺ ὑπερήφανος», ἔλεγον αἱ μὲν. «Εἶνε ἀπλῆ», προσέθετον αἱ ἄλλαι.

Ἡ Λιοδέττη δὲν παρεπονείτο καθόλου δι' αὐτὸ. Ἠγάπα τὴν μοναξίαν καὶ εὐχαρίστως ἔμενε μόνη.

Τὸ πλεῖστον μέρος τοῦ ἔτους ὠνειροπόλει κρατοῦσα τὴν ἡλακίτην καὶ νήθουσα πλησίον τῶν ἀγελάδων τῆς.

Ἐν καιρῷ τοῦ χειμῶνος, ὅτε ἡ χιών ἐκάλυπτε τὰς πεδιάδας, μετὰ τὰς ἐργασίας τῆς ἡμέρας, ἡ Λιοδέττη ἤκουεν εὐχαρίστως τὸ ἐσπέρας τὰς διηγήσεις τῆς γηραιᾶς μάμμης τῆς, ἐν ταῖς ὁποίαις μαγικαὶ δυνάμεις ὑπερήσπιζον πάντοτε τὴν ἀφρότητα καὶ πρίγκιπες θελκτικοὶ ἐνυμφεύοντο ἐνίοτε κόρας πτωχάς, αἵτινες ἔζων βόσκουσαι πρόβατα.

Ὅτε συνεπλήρωσε τὸ δέκατον ἔκτον ἔτος,

κατέστη ἀρκούντως ὠραία κόρη μετὰ τὰ τέλεια χαρακτηριστικά τῆς, μετὰ τὸ ξανθὸν χρῶμα τῆς, τοὺς γλυκοὺς ὀφθαλμούς τῆς καὶ μετὰ τὸ παρθενικὸν ὄφος τῆς. Οἱ νέοι τοῦ χωρίου ἤρχισαν νὰ τὴν καλκυττάζωσιν καὶ νὰ τὴν περιτριγυρίζωσι, μεθ' ὅλην τὴν ἀδιαφορίαν καὶ ψυχρότητα, τὴν ὁποίαν ἐδείκνυεν ἐκείνη.

Πολλάκις εἶχε συνοδεύσῃ τὸν πατέρα τῆς εἰς τὴν γειτονικὴν ἀγοράν, φέρουσα χθῖνα ὑπὸ τὴν τασχάλην, ὅπερ, κατὰ τὰς συνήθειας τοῦ χωρίου, ἦτο φανερὰ ἀπόδειξις, ὅτι ἦτο εἰς ἡλικίαν νὰ σκεφθῇ περὶ γάμου.

Πολλοὶ νέοι ἐκ τῶν καλλιτέρων τοῦ χωρίου ματαιῶς ἐζήτησαν τὴν χεῖρά τῆς. Ὁ πατὴρ τῆς Λιοδέττης βλέπων ὅτι τὰ οικονομικά του δὲν ἐπῆγαιναν καλὰ, ἀδίκως ἐκοπίαζε νὰ τὴν καταπέισῃ τίποτε δὲν ἠδύνατο νὰ ἐπηρεάσῃ τὴν ἰσχυρογνώμονα καὶ ὄνειροπόλον ταύτην κόρην, καὶ ματαιῶς ἡ μήτηρ τῆς ἔχανε τὸν καιρὸν καὶ τὰ λόγια τῆς.

Ἡ Λιοδέττη δὲν ἠχαριστεῖτο, παρὰ ὅτε ἦτο μόνη εἰς τὴν εὐρείαν πεδιάδα, ἀναπνέουσα καθαρὸν ἀέρα καὶ βόσκουσα τὰς ἀγελάδας τῆς, αἵτινες τὴν ἐγνώριζον καὶ τὴν ἠκολούθουν εὐπειθῶς. Ἐκεῖ δὲν ἤκουε τὰ παράπονα, τοὺς λογαριασμούς, τὰς φιλονεικίας τῶν γονέων τῆς ἐπὶ ζητημάτων συμφέροντος, ἀπὸ τὰ ὁποῖα τίποτε δὲν ἐνόει. Ἐκεῖ ἠδύνατο νὰ ἀναπολῇ μετὰ τὴν ἡσυχίαν τῆς τὰς ὠραίας ἱστορίας τοῦ σχολείου, αἵτινες ἐν τῇ διανοίᾳ τῆς ἀναιμιγνύοντο μετὰ τὰς θαυμασίας διηγήσεις τῆς μάμμης τῆς.

Ἡ μικρὰ καὶ ἐξημμένη φαντασία τῆς εἰργάζετο καὶ ἐμεγαλοποιεῖ τὰς χιμαίρας ταύτας, αἵτινες πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς καθίσταντο πραγματικώτεροι, καὶ πρὸ πάντων τὴν προσείλκουν περισσότερο ἀπὸ τὰς εἰλικίας τῆς φροντίδας.

Διέπлатτεν ὄνειρα ποιητικὰ καὶ ἀθῶα, ἐν οἷς ἦσαν ἀναμειγμένα ὄντα ὑπερφυσικά,

εὐγενεῖς πρίγκιπες, ὠραῖα βασιλόπουλα. Ἐν τῇ τοιαύτῃ διαθέσει τοῦ πνεύματος, δὲν ἠδύνατο νὰ φαντασθῇ, ὅτι θὰ συνήντα ποτὲ μνηστῆρα ἄξιον τοῦ ἔρωτός της. Οἱ νέκι, οἵτινες, ὡς εἶπομεν, ἐζήτησαν τὴν χεῖρά της, ἐφάνιντο φύσεως κατωτέρας τῆς ἰδικῆς της, καὶ χωρὶς νὰ τοὺς περιφρονῇ, διότι δὲν ἦτο κενόδοξος, ἤσθάνετο ὅτι ἡ καρδία της δὲν ἦτο προωρισμένη δι' ἐκείνους.

Ὅσον ἀφορᾷ τοὺς κυνηγούς τῶν περίξ, οἵτινες διήρχοντο ἐνίοτε διὰ τοῦ χωρίου, ἦσαν ἀνθρωποὶ ἐνδεδυμένοι παραδόξως, μεπίλους διαφορετικούς καὶ μὲ βάδισμα ἀλλόκοτον· ἔπειτα οἱ περισσότεροι ἐξ αὐτῶν ἦσαν ἡλικιωμένοι, καὶ ἐπομένως δὲν ἀνταπεκρίνοντο κατ' οὐδένα τρόπον εἰς τὸ ἰδανικόν της. Ἐν τούτοις, περιέμενε πάντοτε κάτι ἀπρόοπτον, πρίγκιπά τινα ὠραῖον, ὡς ὠραῖαν ἡμέραν τῆς ἀνοιξέως, ἐρχόμενον ἐκ χώρας μακρυνῆς καὶ ἀγνώστου, καὶ ὅστις θὰ μετέβαλεν αἰφνιδίως τὴν ταπεινὴν της ὑπαρξίν.

Καὶ πρὸς δυστυχίαν της, τὸ ὄν τοῦτο τὸ χιμαϊρικὸν καὶ ὑπερφυσικὸν ἐμελλε νὰ ἐμφανισθῇ ἡμέραν τινα πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν της.

Μίαν ἐσπέραν πρὸ τῆς δύσεως τοῦ ἡλίου, περὶ τὰ τέλη Ὀκτωβρίου, μεθ' ἡμέραν ἀπὸ τὰς ὁροσερωτέρας καὶ ὠραιότερας τοῦ φθινοπώρου, ἡ Λιοδέττη, ἀκίνητος ἐν τῇ θέσει της, ἐκράτει εἰς τὰς χεῖρας τὴν ἡλακάτην ἀφωσιωμένη εἰς τὰς συνήθεις της ὄνειροπολήσεις. Ἐτραγώδει, χωρὶς νὰ διδῇ προσοχὴν περίξ, ἄσμα μὲ ρυθμὸν βραδύν καὶ μονότονον, τὸ ποῖον ἐτελείωνεν ἐν εἴδει παραπότου, ὅτε παρετήρησεν αἴφνης ἐν τῷ μέσῳ τῆς πεδιάδος νεαρόν κυνηγόν, ὃν οὐδέποτε ἄλλοτε εἶχε συναντήσῃ.

Ἡ φωνὴ ἐσβέσθη εἰς τὰ χεῖλη της, καὶ μὲ τοὺς ἐκπλήκτους ὀφθαλμούς της παρέτήρει τὸν ἀπροσδοκῆτως ἐμφανισθέντα κυνηγόν.

Ὁ νέος προὔχωρει πρὸς τὸ μέρος της, ἔχων τὸ ὄπλον ἐπ' ὤμου. Εἶχεν ἡλικίαν εἰκοσιν ἑτῶν, ἦτο ὠραῖος, εἶχε παράστημα κομψόν καὶ μεγαλοπρεπές, ἦτο ἐνδεδυμένος μετὰ μεγάλης ἐπιτηδεύσεως. Τὰ ὠραῖα καὶ ὑψηλά μέχρι τῶν γονάτων ὑποδήματά του, ἡ ὠραῖα ἐκ βελούδου ζακέτα του, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἀπήστραπτε χονδρὴ ἄλυσος ἐκ χρυσοῦ, ὁ πῖλος του, γυρισμένος ἐκ τοῦ ἐνὸς μέρους πρὸς τὰ ἄνω καὶ κεκοσμημένος διὰ πτεροῦ ἐρυθροῦ, τὸ ἀγέρωχον βάδισμά του, τοῦ ἐδίδον εἰς τοὺς ὀφθαλμούς της Λιοδέττης τὸ ὕφος βασιλικὸν πρίγκιπος, ὅπως τὸν ἐφαντάζετο εἰς τὰς ὄνειροπολήσεις τῆς ἐξημένης φαντασίας της.

Μετ' ὀλίγον ἠδυνήθη νὰ ἴδῃ ἐκ τοῦ πλησίον τὴν ὠραῖαν καὶ υπερήφανον φυσιογνωμίαν του, τὸ ὁροσερόν του χρῶμα, ἐρυθρόν ἐκ τοῦ κόπου τῆς ὁδοπορίας, καὶ τὸν ὠραῖον μύστακά του, μέλανα καὶ ἐστριμμένον ὑπερηφάνως πρὸς τὰ ἄνω. Ἐπέρασε πλησίον της, τὴν παρετήρησεν ὀλίγον, καὶ ἐσταμάτησεν, ἵνα φωνάξῃ τοὺς κύνας του ἡχῶν διὰ μικρὰς ἐλεφαντίνης σάλπιγγος.

Κατόπιν ἠκολούθησε τὴν πορείαν του διασχίζων τὸ χωρίον καθ' ὅλον αὐτοῦ τὸ μῆκος.

Μετ' ἐκπλήξεως ἀναμειγμένης μετὰ σεβασμοῦ ἢ μικρὰ βοσκὸς τὸν ἠκολούθει διὰ τῶν ὀφθαλμῶν της, βεβαία πλέον, ὅτι ἦτο βασιλεὺς ἢ πρίγκιψ. Τὸν ἔβλεπεν ἀπομακρυνόμενον κατ' ὀλίγον, ἐξαφανιζόμενον κατόπιν, καὶ ὅτε ἐπὶ τῆς εὐρείας πεδιάδος, σεσθέντων καὶ τῶν τελευταίων ἀκτίνων τοῦ ἡλίου, ἤρχισε νὰ ἐπιχύνεται βαθὺ σκότος, τὰ βλέμματά της εἰσδύοντα εἰς τὸ κενὸν τὸν ἀνεξήττον ἀκόμη.

Ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης, ἡ Λιοδέττη μετεβλήθη, ὠνειροπόλει περισσότερο παρ' ἄλλοτε. Τὸ μυθῶδες ὄν, ὁ μεγαλοπρεπὴς καὶ υπερήφανος πρίγκιψ, ὃν εἶχεν ἴδῃ μὲ τοὺς ἰδίους της ὀφθαλμούς, ὅστις ἐσταμάτησε πρὸ αὐτῆς, ἀνεστάτου ἦδη τὸ λογικόν της, ἐπληττεν ἡδέως τὴν καρδίαν της, τὴν συνεχίνει περιπαθῶς. ἤρχισε νὰ τὸν ἀγαπᾷ ἐξ ὅλης τῆς ψυχῆς της. Ὅχι διότι ἠλπίζε νὰ τοῦ ὁμιλήσῃ καμμίαν φοράν, διότι ἐγνώριζε καλῶς ἐκείνην, ὅτι ἦτο πολὺ ταπεινὴ, ἀγνωστος, πτωχὴ, καὶ ἐπομένως ἀναξία, δυσανάλογος δι' ἓνα πρίγκιπα τόσον τέλειον, τόσον ὠραῖον· ἀλλ' ἔλεγε καθ' ἑαυτήν, ὅτι ἡμέραν τινα ἴσως θὰ ἐπανήρχετο, ὅτι ἦτο πιθανόν νὰ τὸν ἐπανίδῃ!

Νὰ τὸν ἐπανίδῃ! Ἦτο δι' αὐτὴν ὄνειρον καὶ ἀνέλπιστος εὐτυχία.

[Ἔπεται τὸ τέλος.]

ΙΩΑΝ. ΜΠΕΛΟΚΑΣ

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΡΟΙΣΟΣ

Μυθιστορία ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΛ

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

Μικτὸν αἶμα.

[Συνέχεια]

— Ἐ! ἐκραύγασε, δὲν μὲ λέγεις, πότε ἠκούσθη, ὁ υἱὸς νὰ ἐρευνᾷ ἐν τῷ παρελθόντι μετὰ τσοαύτης ἀναιδείας, ὅπως ἀνεύρη τὰ λάθη, ἢ καὶ τὴν πτώσιν τῆς μητρὸς του;

— Μίαν μόνην λέξιν! ναὶ ἢ ὄχι; Σὰς παρακαλῶ, σὰς ἱκετεύω, ἄλλως θέλω φωνεθῆ ἐκεῖ πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν σας, εἰς τὴν αὐτὴν θέσιν, ἐν ἡ ἀπέθανεν ὁ βαρῶνος Ζάμ. ὁ πατὴρ μου.

— Πολὺ καλά, τὸ θέλεις, εἶπε, μάθετο. Ναί, εἶναι ἀληθές, ἀλλὰ σὺ δὲν ἔχεις τὸ δικαίωμα νὰ μὲ κατακρίνης, διότι ὁ βίος σου, ἀφ' ὅτου ἐγεννήθης, τὰ ρόδα μόνον τῆς ζωῆς ἐγνώρισε χάρις εἰς ἐμέ. Ὁ πατὴρ μου, κόμης τοῦ Κεσναί, κατελιμμένος ὑπὸ τῆς φρενητιώδους νόσου τῶν χρόνων, καθ' οὓς ἔζη, τοῦ χαρτοπαιγνίου ὀηλονότι, καταεπατάλησεν ἅπασαν τὴν ἑαυτοῦ περιουσίαν ἣτις ἦτο κολοσσιαία καὶ κατόπιν τῆς μητρὸς μου, ἣτις δὲν ἦτο μικρά, καὶ μετὰ τοῦτο ἤτο χειρὶ ἀσθη, ὅπως ἠπεῖλεις νὰ τὸ πράξῃς πρὸ ὀλίγου καὶ σὺ, καὶ μ' ἐγκατέλειψε πενεστάτην.

»Τὰ χρέη του ἦσαν μεγάλα, τὸ μέγαρόν μας τὰ ἐπιπλά μας τὰ πάντα κατεσχέθησαν καὶ μετέβην αἴφνης ἐκ τοῦ μεγίστου

πλοῦτου εἰς τὴν ἐσχάτην πενίαν. Ἄ! ἡ πενία! Σὺ ἀγνοεῖς, Ρολάνδε, εἰς ποίους πειρασμούς μὰς ὤθει! εἰς ποίαν ἀποθάρρυνσιν μὰς ἐκθέτει! Ἀνεγείρει τις τὴν κεφαλὴν ἀνευ δειλίας καὶ ὁμιλεῖ περὶ τιμῆς καὶ περὶ συνειδήσεως ὅταν οὐδὲν στερῆται· καὶ ὑπερήφανος ἀνακράζει ὅτι ἐθροιάμβευσε κατὰ ἐχθρῶν μὴ ὑπαρχόντων! ἀλλ' ἐγὼ ἤμην δεκαοκταετής, μόνη, ἀνευ συμβούλου καὶ μὴ εὐρίσκουσα κλάδον εἰς ὃν νὰ στηριχθῶ καὶ νὰ προφυλαχθῶ κατὰ τῆς πλημμύρας, ἣτις ἠπείλει νὰ μὲ καταστρέψῃ. Ὁ βαρῶνος Ρολάνδε, ὁ μέγας βαρῶνος, ὡς τὸν ἐκάλου, ἦλθε τότε ὡς φίλος τοῦ πατρός μου, νὰ μὲ παρηγορήσῃ ἐπλήρωσε τὰ χρέη μου καὶ κατάρθρωσε τὰ πάντα χωρὶς οὐδὲν νὰ ζητήσῃ ὡς ἀμοιβὴν τῶν θυσῶν του· καὶ οὕτω δεκαοκταετής, ὠθουμένη, ἀγνωῶ ἂν ὑπὸ ἔρωτος ἢ εὐγνωμοσύνης, κατέστην ἐρωμένη του. Θέλων οὗτος νὰ διατηρήσῃ τὴν ὑπόληψίν μου εἰς τὰ ὄμματα τοῦ κόσμου, μὲ ὑπάνδρευσε. Ἐκαμα τὸ λάθος νὰ μείνω καὶ μετὰ τὸν γάμον μου, ὅτι ἤμην καὶ πρότερον, διότι εἶναι δύσκολον νὰ διακόψῃ τις σχέσεις βάσιν ἐχούσας, ὅποιαν αἰ ἡμέτεραι. Ἦθελον δὲ μείνει διὰ παντός ἀγνωστοὶ εἰς τὸν κόσμον αἱ σχέσεις αὐταί, ἀνευ τοῦ σκανδαλοῦ, ὅπερ ἐπέφερον ἢ διάρρηξιν τοῦ δεσμοῦ μου μετὰ τοῦ μαρκησίου Ὁ' Ἀρτάν. Σὺ δὲν δύνασαι νὰ ἐρυθριᾷς διὰ τὸν πατέρα σου, Ρολάνδε, ἦτο μέγας χαρακτήρ καὶ ἀπέθανε πράγματι ἐδῶ, δολοφονηθεὶς παρ' ἐκείνου, οὐ φέρεις τὸ ὄνομα. Ἦθέλησας νὰ μάθῃς τὴν ἀλήθειαν καὶ σοὶ τὴν εἶπον ὀλοκλήρον. Εἶπέ μοι τώρα, θὰ μὲ περιφρονῆς;

Ὁ Ρολάνδος ἔλαβε τὴν χεῖρα τῆς μαρκησίας καὶ τὴν ἔφερεν εἰς τὰ χεῖλη του.

— Εἶσθε μήτηρ μου! ἐπανέλαβεν.

Ἦγέρθη καὶ ἔκαμε βῆμα πρὸς τὴν θύραν, ἀλλὰ τὰ γόνατά του ἐκάμπτοντο ὡς τὰ τῶν μεθύσαν.

Καθ' ἣν στιγμήν διέβαινε τὸ κατώφλιον τῆς θύρας, ἡ μαρκησία τὸν ἀνεκάλεσε κράζουσα:

— Ρολάνδε!

Ἐκείνος ἐστράφη!

Ἡ κυρία Ὁ' Ἀρτάν τῷ ἔτεινε τὰς ἀγκάλας, ἀλλ' οὗτος ἔμεινε κωφὸς καὶ ἀκίνητος ἐπὶ τοῦ κατωφλίου.

— Τί θὰ κάμῃς; τὸν ἠρώτησεν ἐκείνην.

— Δὲν ἐρωτῶ τὰ μυστικά σας, μήτηρ μου καὶ εἶναι τινα ἄτινα ἐπιθύμουν νὰ μάθω· ἄφες λοιπὸν νὰ φυλάξω τὰ ἰδικά μου!

— Λέγε μοι καθαρῶς, ὅτι μὲ μισεῖς, ὅτι σοὶ προξενῶ φρίκην, καὶ ὅτι ἅπασα ἡ στοργὴ σου ἐσβέσθη αἰφνιδίως· ἐτι δὲ ὅτι ἐγὼ ἦτις ἀπὸ τῆς γεννήσεώς σου διὰ μόνην τὴν εὐτυχίαν σου ἔζων, καὶ μόνην αὐτὴν εἶχον σκοπὸν τοῦ βίου μου, καὶ οὐδὲ μίαν ἡμέραν οὐδὲ μίαν νύκτα διῆλθον μακράν σου, ἣτις οὐδένα ἄλλον ἔρωτα οὐδὲ μίαν ἄλλην στοργὴν ἐγνώρισα ἔκτοτε, ἔχασα τὰ πάντα ἐν μιᾷ στιγμῇ, διὰ σφάλμα, ἀνευ τοῦ ὁποίου δὲν θὰ ὑπῆρχες καὶ τοῦ ὁποίου σὺ δὲν δύνασαι νὰ κρίνης τὴν ἀφορομήν! Εἶπέ το! ἔχε τὸ θάρρος νὰ τὸ ὁμολογήσῃς.

— Ὅχι, μήτηρ μου.

— Ἄ! ἀναγνωρίζω ἐχθρικήν χεῖρα εἰς τὴν πληγὴν ἣν μοὶ κατέφερες, Ρολάνδε, σὺ